

Bogár László: Kinek lehet állama?

2023 november 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

De vajon ki az a titokzatos államalapítást engedélyez? f?hatalom?

A liberális demokrácia világában ez egy értelmetlen kérdés, hisz bármely nemzetként létező emberi közösségnek lehet állama, ez elidegeníthetetlen egyetemes emberi jog. Már legalábbis ez „van mondva” jó kétszáz éve

folyamatosan. Ez „van mondva”, de hogy mi „van csinálva”, azt talán a leglátványosabban akkor tapasztalhatjuk meg, ha megnézünk néhányat azokból az animációkból, amelyeken az európai államhatárok változásait kicsit felgyorsítják, mondjuk, egy évszázad per egy perc sebességre.

Öröknek hitt államok t?nnek pillanatok alatt a „semmibe”, vagy éppen jelennek meg a „semmib?l”. De akkor hogy is van ez? Szóval akkor most egyetemes emberi jog minden nemzet számára saját állam alapítása és folyamatos fenntartása vagy nem? A kérdés kicsit hasonlít ahhoz a vicchez, ami hetvenes években volt forgalomban, és azzal az „elméleti” kérdéssel kezd?dött, hogy lesz-e pénz a kommunizmusban. És az volt rá a válasz, hogy hát lesz, akinek lesz, és lesz akinek nem lesz.

De vajon ki az a titokzatos államalapítást engedélyez? f?hatalom, amely ugyan „láthatatlan” (következésképp „nem létezik”), de ehhez képest elég magabiztosan határozza meg, hogy melyik nemzetként létező emberi közösségnek lehet állama, és melyiknek nem, vagy kicsit nyersebben fogalmazva, melyik az, amelynek évezredek óta evidens módon lehet lokális állama, s?t globális birodalma is, és melyik az, aki fel sem vetheti a lokális állami létnek még a kérdését sem.

Hogy ne sértsük senkinek az érzékenységét, tekintsük át a magyar államiság elmúlt ezeregy száz évének szenvedéstörténetét, amely talán adhat némi összegezhető tapasztalatot a kérdés megválaszolásához. Kilencszáz körül a magyarság úgy vélte, hogy természet adta joga van ahhoz, hogy a Kárpát-medencében mint szakrális nemzet megalapítsa saját államát. Ám III. Sergius pápa és a Német–Római Birodalom uralmi elitjei e jogot némileg eltér? módon ítélték meg, mert egyébként aligha hoztak volna olyan dekrétumot, amely világosan fogalmaz a kérdést illet?en, amikor kimondja „ungaros eliminados esse”, vagyis a magyarok, hát az kissé túlzó fogalmazás lenne, hogy a magyarok kiirtassanak, hanem talán hogy „kiküszöböltessenek”, vagyis a „küszöbön kívül” legyenek, mert tágasabb odakint, Európán kívül.

A két álláspont nem nagyon látszott összeegyeztethetőnek így a katonai konfliktus nem volt elkerülhető. A pozsonyi csatában 907-ben megsemmisítő csapást mértünk az egyesített Nyugat katonai erőire, így ezek után már nem maradt olyan tényező, amely államalapítási jogunkat kétségbe vonhatta volna. Ám a 973-as quedinburgi birodalmi gy?lésen a fiatal magyar állam sem vonhatta már kétségbe azt, hogy állami létünknek „ára” van, s ez az ár nem más, mint annak az állami létet „engedélyező” hatalomnak a tudomásul vétele, amely mindmáig meghatározza valamennyi nemzet „jogát” az államalapításra.

Ez aztán egy eléggé időtálló egyezségnek bizonyult mert a Hunyadiakig bezárólag egyik fél sem volt érdekelt annak „újrátárgyalásában”. Hunyadi János azonban kivételes érzékenységgel megsejtette, hogy tektonikus mélységű változások közelednek, amelyek igen rövid időn belül lerombolhatják ezt az egyezséget. E változások Nyugat s Kelet fel?l is olyan fenyegetést jelentettek, amelyek a magyarság államát létében veszélyeztették, és ez egyetlen rövid évszázad alatt le is zajlott, a Szent Korona szakrális történelmi állama egyszer s mindenkorra megsz?nt létezni. Az is világossá vált, hogy a magyar államot ebbe a végzetes sötétbe szorítva megsemmisítő „nem létező” erő mozgatta pénzhatalmi hálózatával mindkét „satupofa” szerepét eljátszó bábfigurát, V. Károlyt és Nagy Szulejmánt egyaránt. Ez a tény egyúttal bepillantást enged ennek az egyetemes „államengedélyező” f?hatalomnak az üzemeltetési rendszerébe is, ami amúgy szinte semmit nem változott azóta, legfeljebb a technológia lett némileg szofisztikáltabb.

II. Rákóczi Ferenc ugyan tesz még egy bágyadt és eleve bukásra ítélt kísérletet a magyar állam legalább látványtechnikai értelemben vett visszaállítására, de mivel az államengedélyező f?hatalom nem látja okát el?zetes döntésének megváltoztatására, így marad „mi volt, a puszta lég”. Még abszurdabb és még reménytelenebb az azóta is ünnepezt 1848–49-es kísérlet, amelynek az egyetlen „eredménye” az lett, hogy a magyarság maga írja meg saját halálos ítéletét azzal, hogy a radikális országgy?lés törli el az ?siséget, megnyitva ezzel az utat most már nemcsak állami létünk, hanem a nemzetként való létezésünk lerombolása el?tt is, az annak legf?bb alapját képező földpiaci adásvétel tárgyává tételével. Az úgynevezett „kiegyezés” már csak burleszkyszerű végjáték, amelynek lényege, hogy az államiságuk jogát már értelmezni sem tudó osztrák s magyar uralmi csoportok „kiegyeznek” abban, hogy az „államengedélyező” f?hatalom globális pénzhatalmi részlegének minden utasítását példás kegyetlenséggel „rávezetik” népeikre.

Meg is lesz aztán a „jutalom” az első világháború fed?nevű projekt lezárása után, ahol egy totális „einstand” keretében minden addig létező államot eltörölve, engedelmes, „csinált” államok sorát gyártják le a térség semmib?l semmit nem ért?, kifosztott bennszülöttei számára. A második világháború nevű projekt meg az úgynevezett „szabadságot” hozó rendszerváltozás projekt inkább már csak egy unalmas paródiasorozat, hisz a lényeg mindig ugyanaz.

És hogy mi ebből a tanulság például a Közel-Kelet államalkotó jogokkal bíbelődő népei számára? Mivel mindez politikailag korrekt módon nem látszik elbeszélhetőnek, az olvasó fantáziájára bízom.

Bogár László

A szerző közgazdász

www.magyar nemzet.hu

Ajánló
